

Gunnar Ekelöf:

ÖDE

*Jag ser ditt ansikte för mig, kamrat,
mot bakgrunden av en rökig berlinsk solnedgång.
Det var i marscherandets år 1933. Vi drev på gatorna,
sade inte mycket men trodde var dag blev den sista.
Jag ser ditt ansikte, den tomma blicken, det tomma leendet,
bakom dem dölde du dina personliga problem,
ditt livs misslyckande, kanske värre än mitt...
Vad visste jag! Vänner var vi inte,
bara kamrater.
Så kom du till Ryssland, blossade upp som en stjärna,
diskuterade, brandtalade, lyste — man kände inte igen dig —
tills du brast sönder och kom på hospital...
Jag återsåg dig i Sverige tillfrisknad, alldeles lik dig:
Du sade inte mycket, log som vanligt,
något frätte ditt ansikte inifrån, man märkte det knappt...
Och jag var fången i mitt. Och vi var ju bara kamrater,
inte vänner.
Så försvann du igen. Man glömde dig
tills budet kom att du stupat vid Guadalajara.*

